

Open brief - Wie moet beslissen dat de hongerstakers mogen verder gaan, ondanks het gevaar van overlijden ? (30.9.08)

De laatste dagen krijg ik meer en meer vragen, smeebeden, en zelfs bijna bevelen om de hongerstakers in Elsene te doen stoppen. Ze zeggen: ☐ Pol je moet ze doen stoppen, dit is het niet waard. ☐

De meeste mensen reageren uit bekommernis voor de hongerstakers ook al omdat ze soms de een of andere hongerstaker persoonlijk kennen. Anderen doen dat vanuit angstgevoelens voor het overlijden van een hongerstaker en dat is te begrijpen. Enkele uitzonderingen doen het om zichzelf de eer te geven dat ze de zaak hebben opgelost. Soms is het een combinatie van gevoelens die mensen aanzet om te reageren.

Mijn fundamentele vraag is wie voor of tijdens een hongerstaking iets mag beslissen. Volgens mij zijn het alleen de mensen zonder papieren zelf die, op individuele basis, beslissen om in hongerstaking te gaan, om te stoppen of om verder te doen. Ook al zal het groepsgebeuren een rol spelen toch blijft het een individuele keuze die iedereen, ook de eigen groep, moet respecteren. Ook ik zal ieder zijn individuele keuze steeds respecteren tot het uiterste, ook als het voor mezelf hartverscheurend is om de mensen te zien lijden of ze, zoals bijvoorbeeld in ulb, te zien stoppen zonder oplossing. Ik weiger van deze lijn af te wijken. De dag dat ik het niet meer aan kan moet ik maar vertrekken.

Dan komen velen met het argument:☐ **ja maar, na 82 dagen hongerstaking kunnen zij niet meer helder denken....zij zijn niet meer in staat om een realistische beslissing te nemen...."**

Dat is niet juist.

Natuurlijk worden ze beïnvloed door hun situatie en door de lange hongerstaking. Iedereen die in een bepaald moeilijke situatie een beslissing moet nemen wordt beïnvloed door de omstandigheden. Als je moet beslissen om je land, je familie, je cultuur en vertrouwde omgeving te verlaten op zoek naar een menswaardig bestaan in het Westen kan je ook niet goed inschatten welke risico's je zult lopen, zelfs al heeft men je gewaarschuwd. Ook voor onszelf is dat zo. Denk maar als je de beslissing neemt om te scheiden en een regeling moet treffen voor de kinderen. Je beslissing is niet vrij van emoties en men kan zich altijd afvragen of je echt vrij en objectief kunt oordelen en beslissen. Dat is juist en ook hier is dat zo.

Daaruit concluderen dat iemand anders het recht heeft om in jouw plaats te komen beslissen is naar mijn oordeel een stap te ver en te verwerpen. Informatie geven kan en moet maar zelf beslissen is uit den boze.

Zolang de dokters verklaren dat de hongerstakers niet gek of niet verward of in coma zijn maar dat ze daarentegen nog met hun volle verstand en volle bewustzijn zelf beslissingen kunnen nemen, zal ik de wil van de hongerstakers respecteren.

Meer nog, ik zal ze, na hun beslissing, steunen en bijstaan in die moeilijke ogenblikken en dagen en proberen om hun eisen te realiseren. Het zou naar mijn oordeel juist schandalig en onmenselijk zijn ze in de steek te laten omdat ze niet denken en beslissen zoals IK denk wat het beste voor hen zou zijn.

Persoonlijk vind ik het dan zelfs misplaatst en tegen het belang van de hongerstakers in om deze mensen, of hun begeleiders, dan onder druk te komen zetten en ze om de haverklap te komen overtuigen dat ze fout zijn en moeten stoppen. Ik kan me niet indenken dat u, in eender welke situatie in uw leven, zou aanvaarden dat anderen komen zeggen wat u moet doen en dat uw beslissing fout is. Je zou hun antwoorden: ☐ je hebt nogal lef, maak dat je buiten bent!☐

☐ **...ja maar moeten de mensen dan niet geïnformeerd zijn over wat hen te wachten staat?....** ☐
Natuurlijk, maar als je er aan twijfelt dat dit wel objectief gebeurt, dan trek je ook de degelijkheid van de dokters in twijfel en de zorg en het respect dat wij begeleiders hebben voor deze

hongerstakers.

Dagelijks komt een dokter hun toestand vaststellen en bespreekt het met elk individueel. Op gevatte tijdstippen geven de dokters een mededeling (zie de laatste verklaring op de website www.rechtopmigratie.be) die iedereen leest en kent en die zeker aan duidelijkheid niets te wensen laat.

Daarin verklaarden ze onder meer: □..Ondanks het feit dat we deze mensen op de hoogte stelden van de risico□s die ze lopen, blijven ze vastbesloten hun actie verder te zetten zolang er geen politieke beslissing genomen wordt...□

Elke dag vraag ik iedereen, op een ogenblik dat ze zeer actief zijn, of ze goed beseffen hoe hun toestand is, hoe geblokkeerd de politieke toestand er uit ziet en of ze willen verder gaan voor hun eis: □ een witte kaart met arbeidsvergunning□ ofwel dat ze willen stoppen en bijvoorbeeld willen aanvaarden wat op tafel ligt, een regeling zoals in de ULB. Het antwoord is telkens, □ we gaan door tot het einde desnoods sterven we□

Of denk je nu werkelijk dat zij niet alleen vandaag, maar gedurende de ganse periode van hun actie, zelf aan den lijve niet ondervinden wat er met hun lichaam gebeurt?

Enkele personen waren vrijdagnamiddag, de 81 ste dag op bezoek geweest en dachten zoals zovelen, dat de hungerstakers zelf niet meer konden beslissen en wij (wie is dat?) in hun plaats moeten beslissen. Ze zagen de mensen daar roerloos liggen maar wachtten enkele uren tot de hungerstakers goed wakker waren. De delegatie heeft dan een paar uur met de hungerstakers gepraat om ze argumenten te geven om beter te stoppen dan hun leven verder op het spel te zetten. Dit hebben de mensen uitzonderlijk aanvaard om dat ze zelf wilden aantonen hoe verloopt en ze nog goed weten wat ze zelf willen en kunnen beslissen. De mensen waren zeer goed in staat om te luisteren en te discussi□ren, het ging er soms zelfs hevig aan toe. Ze besloten nochtans, ondanks de risico□s, om verder te doen en wezen alle voorstellen om te stoppen zonder garantie op een witte kaart af. Ze riskeren hun leven omdat ze een menswaardig leven willen. Voor ons, die niet in hun situatie zitten, is dit misschien onbegrijpelijk. Laten we er nochtans respect voor opbrengen.

Nadien vroegen de hungerstakers om dit niet meer toe te laten. Zonder dat het de bedoeling was van die delegatie hebben de hungerstakers het wel ervaren als een enorme zware druk op hen om te stoppen. Zij vroegen dat alle symphatisanten de politici onder druk zouden gaan zetten om een rechtvaardige oplossing te geven aan de hungerstakers.

Natuurlijk worden velen goedmenende burgers be□nvloed door angst voor het overlijden en willen daarom de hungerstakers overtuigen om te stoppen. We hebben volgens mij dat recht niet.

Bovendien wie zijn wij die ze moeten doen stoppen? Zijn dat de twee woordvoerders of alle mensen die deze hungerstakers bijstaan, zijn dat de vertegenwoordigers uit lokale werkgroepen, zijn dat de vrienden van de hungerstakers, hun familieleden of hier of daar een politici of zijn we het allemaal samen. Gaan we dan een algemene vergadering beleggen om te beslissen over andere mensen wat wij denken dat zij moeten doen? Volgens mij is het antwoord daarop ondubbelzinnig neen! Mijn houding wordt ingegeven door het respect voor datgene wat de mensen zelf willen. Ik ben bovendien in deze ook hun "woordvoerder" dwz dat ik datgene moet verdedigen en vertellen wat ZIJ willen en niet wat ik of anderen denken wat het beste voor hen is. Als ik dat niet meer met mijn overtuiging in overeenstemming kan brengen moet ik hen dat zeggen en gewoon naar huis gaan. Zelfs de dag dat zij niet meer bekwaam zullen zijn om zelf een beslissing te nemen, bv omdat ze gek worden of in coma gaan, zal het mijn taak niet zijn om hen te doen stoppen. Dan is het de taak van de dokters om te doen wat ze moeten doen om de persoon in leven te houden.

Besluit. Volgens mij heeft niemand het recht om een beslissing in de plaats van de mensen te nemen zolang de dokters verklaren dat ze nog zelfstandig kunnen denken en beslissen. Het is ook misplaatst om hen met zijn allen te komen overtuigen wat wij vinden dat ze moeten doen. Mensen in deze uiterst moeilijke omstandigheden onder druk zetten om te stoppen of om voort te doen, is onverantwoord.

Het is eveneens niet gepast om in hun naam contacten te leggen met wie ook om voorstellen te doen die niet van de hungerstakers komen. Heb je goede idee□n, leg ze dan eerst voor aan hun

woordvoerders.

Alle contacten en druk op politici en beleidsmakers is wel nuttig en nodig maar dan alleen met het oog op het verdedigen van datgene wat de hongerstakers zelf willen en niet wat wij willen of wat wij denken dat een goede oplossing kan zijn.

Zij willen een nieuw menselijk leven dat alleen mogelijk is met een verblijfsvergunning, witte kaart waar automatisch een werkvergunning C is aangekoppeld. Zij wensen geen oranje kaart die hen alleen de mogelijkheid geeft om tijdelijk 3 of 6 maanden in België te blijven om te recupereren en nadien op te rotten. Zij hebben het volste begrip dat andere hongerstakers hun strijd niet konden verder zetten omdat ze te ver waren afgetakeld. Hen werd door hun lichamelijke uitputting zo'n regeling opgedrongen. Ze zijn het er evenmin mee eens en vechten verder voor een echte werk- en verblijfsvergunning.

Hopelijk brengt deze bijdrage wat duidelijkheid en zullen Belgen begrijpen waarom de hongerstaking nog steeds verder duurt. Hiermee heb ik ook de houding toegelicht van mezelf en van verschillende begeleiders in hongerstakingen. Ook de dokters zullen nooit beslissen in de plaats van de hongerstakers.

Of men het met onze houding eens is of niet is niet belangrijk. Het is de uitleg over de houding van mezelf, van de hongerstakers en van de begeleiders. Ieder van ons is daar verantwoordelijk voor en is alleen aan zichzelf en aan de hongerstakers verantwoording verschuldigd. Het blijft nochtans een hartverscheurende keuze om dit dagelijks vol te houden.

28-9-2008

Pol Van Camp

Woordvoerder hongerstakers America-Latinahuis Elsene.

.